

Det, der bestaar

Peters andet Brev.

Kap. 2, 17-19. Disse ere vandløse Kilder og Taagefjner, som drives af Stormvind; for dem er Mørke og Mulk bevarer. Thi dem, som ere lige ved at undslippe fra dem, der vandre i Bildfarelse, loffe de i Skadets Begæringer ved Uterligheder, idet de tale Tomheds overmodige Ord og Love dem Frihed, skønt de selv er Fordærvelsens Trælle; thi man er Træl af det, som man er overvunden af.

Fri eller Træl.

Apostelen fortsætter her og siger om de falske Lærere: „Disse ere vandløse Kilder og Taagefjner, som drives af Stormvind.“

Vandløse Kilder — det er et rammende Billede paa falske Lærere. Naar en løstlig Ufrenvander kommer til en Kilde og finder den vandløs, hvilken Støffelse! En vandløs Kilde er værre end ingen Kilde.

Den giver den tørstige Naab, men naar han saa finder Kilden vandløs — den har jo løstet! og stufet.

Saadan siger Apostelen, de falske Lærere er. Den tørstige Sjæl ventur at finde Røstelse og Bedrøvelselse hos dem, men i Stedet finder de Tomhed og Støffelse.

„Og som drives af Stormvind.“ Apostelens Tanke er maaske at sammenligne Kilder og tunge Regnfyner, som giver Vand. Men de falske Lærere og deres Lære er som Taagefjner, der drives bort af Stormvind uden at give Regn eller Røstelse og Bedrøvelselse — Røstelse! Støffelse!

Saa gaar han længere og taler om saadanne, som netop trængte til Røstelse. „Thi dem, som ere lige ved at undslippe fra dem, der vandre i Bildfarelse, loffe de i Skadets Begæringer ved Uterligheder, idet de tale Tomheds overmodige Ord.“

Det synes at være saadanne, som enten er omvendte og ved at rive sig løs fra det gamle hedske Liv, eller andre, der er paavirkede af Evangeliet Sandhed og tænker paa at gøre Omgangen, Apostelen tænker paa. De trængte jo netop til Læreres Vejledning, og som den tørstige søger Kilden, søger de Lærere for at faa Vejledning.

Men i Stedet for at lede slige søgende Sjæle hen til Sandhedens Kilde saa staa her, at de „loffe dem i Skadets Begæringer ved Uterligheder.“ — De kender Menneskets Svagheder, ligesom den, der udfænker stærke Drifke, kender Drankens Tilbøjelighed.

Saa siges her: „idet de tale Tomheds overmodige Ord.“ Vi kender tomme Lønders Bulder og tomme Bognes Humlen. Saadan synes det, at de tomme Lærere taler højt og gør størst Røst af, hvad de har at forkynde; den tomme, højrostedes Tale og Skadets Begæringer mædes.

Videre siger Apostelen: „og love dem Frihed.“ Frihed har en god Klang til enhver Tid; det skønner vi, at dette Ord ogsaa har haft i Peters Tid. Det vidste de falske Lærere ogsaa.

Men hvilken eller hvordan en Frihed? Vi ser det i vor Tid og særlig i vort Land. Frihed er en vellykket Ting. Hvor godt og herligt, at vi her har Frihed til at dyrke og tjene Gud efter hver sin Overbevisning.

Hvor godt i det hele taget, at alle gode Kræfter har Lov til at bevæge sig og virke frit, at enhver har Frihed til at befordre baade sin egen og andres Lykke.

Jungen har ramt den rette Friheds Begreb bedre end vor Herre Jesus, da han lærte sine Disciple at bede: „Fri os fra det Onde!“ Det er tyvert Hald den ene Side af virkelig Frihed — Frihed fra det onde.

Men det var ikke den Slags Frihed, de falske Lærere lovede dem, de vilde loffe. Det var derimod Frihed for Skadets Begæringer til Uterlighed. Na, du ved det, du, som kender Skadets Begæringer, hvor fristende Fortyndelsen af en saadan Frihed kan være.

„Skønt de selv er Fordærvelsens Trælle,“ siger Apostelen videre. So-

vedfagen for os er ikke at ræsonere over hvordan disse Lærere var, men derimod at lægge Mærke til, hvor deres Lære om Frihed for Skadet fører hen.

Apostelen siger om Lærerne, at de er Fordærvelsens Trælle. Hvor har ikke i. Ets. Friheden til at følge Skadets Begæringer efter berøsende Drifke ledt mange til Fordærvelse, og selv om denne Frihed er indskrænket paa disse Egne og mange andre Steder, særlig i dette Land, saa ved vi, at den nydes endnu i altfor stor Udstrækning til Fordærvelse for dens Trælle.

Og „Uterligheden,“ som særlig nævnes, hvor har ikke Friheden for den ført utallige Mennesker til Fordærvelse. Det er vanskeligt at udmale i Enkeltheder, men hvem kender ikke lidt til de væmmelige Sygdomme, som Uterlighed fører med sig. Og med disse Sygdomme følger saa megen anden Elendighed.

Det er for Resten nok, hvad Apostelen i et Par Ord siger om denne Friheds Talsmand, naar han kalder dem „Fordærvelsens Trælle,“ under en Frihed, der fører til Fordærvelse.

Bort Affnit slutter saa: „thi man er Træl af det, som man er overvunden af.“ Sammenlign hermed Jesu Ord: „Sandelig, sandelig, siger jeg eder, hver den, som gør Synd, er Syndens Træl“ (Joh. 8, 34), og Pauli Ord: „I bleve jo faldede til Frihed, Brødre! men at I ikke bruge Friheden til en Anledning for Skadet“ (Gal. 5, 13). Dette er ikke en træt, dogmatisk Sætning. Det er Virkelighed for den, der tænker sig om og ved, at Kristendom har haft en aldrig brudt Historie fra Pinsedag og indtil denne Dag. Jeg tror paa den hellige almindelige Kirke, og Kirken, vor gamle, erfarne Moder, har os hen til Gud i Raaden, og der blev vi modtaget, ikke med Mennefsord, men modtaget med Guds Ord, og disse Ord lagde os i Guds Arme. — For det var vel ikke en menneskelig Besigtigelse, Jesus evde de smaa Børn med hin Dag, Evangeliet beretter om?

Her er et Bøffested for din Tro. Her gror den.

Den, der spænder, hvad Mening hans Sønner saa end tager han gør det, fordi han er greben af en fremmed Videnstaf, som driver eller tvinger ham til at synke.

Bliver han friggjort fra Videnskabernes Magt, saa ræsonerer og spørger han, hvad der vil tjene ham selv og andre og fremme Guds Hære, og saa vælger han i Frihed at handle derefter.

Saadan i Frihed at vælge at forjage, tage Afstand fra alt, der vil føre til Fordærvelse, og saa gøre, hvad der fremmer ens egen og andres Lykke og evige Frelse, det kan man falde sand og virkelig Frihed.

Det er den Frihed, som Guds Børn er kaldte til, idet vi er friggjort fra baade Syndens Skyld og Syndens Trældom til Fordærvelse.

Hvordan skal vi blive som Børn?

Pastor Hans Dreis, der tilhører Andre Mission, svarer herpaa i „Søbediaden.“

Jeg tænker at flere har det saaledes, at vi somme Tider for at finde ind til Gud vilkaarligt maa saa langt tilbage som om ad vor Hjemegn, tilbage til vor By ind i Fars og Mors Hus, og uden at tænke videre derover, er vi Børn igen paa de gamle Steder. Her færdes vor Sjæl saa ubehjernet og saa sikkert. Vi kender alt, og vi genkender os selv. Vi faar Hold paa os selv igen. Om det saa er affjærede Mennesker, kan de blive helt menneskelige og synes ganske ægte, naar de taler om de Tider.

Dette barnlige Sind, fast bundet til det hjemlige, har Muligheder for at indgaa i Guds Rige.

Det gør mig ondt for mange af mine Konfirmander, at de ikke kan gøre en saadan Rejse tilbage. De ved ofte ikke, hvor de er født. De mangler Stedsfølelse og synes derfor Modløse. De mangler Slægtsfølelse. „Ovem var din Bedstefader?“ saadan har jeg spurgt saa lidt; de ved det ofte ikke. Ja, de mangler Slægtsfølelse. Men Stedsfølelse og Slægtsfølelse er saare nødvendige, hvis et Menneskeliv skal kunne udholde sig. Thi de er en vigtig Vælgelse for, at jeg kan se mit Liv som Led i en stor og voffende Sammenheng. Men Livet er for mange Mennesker herinde, ogsaa i dybere Forstand, meningsløst. Der er fra Begyndelsen intet, der binder; saa lidt, der viser indad mod Gud. Derfor

trives Guds Rige saa daarligt herinde paa Vestkysten. Mennesker har saa vanskeligt ved at blive Børn.

Der er „Rutidstritendom,“ som forekommer mig mærkelig rodløs, bundende i uflare Opbejlinger, eller Stemminger, eller paa anden Maade rodløs: saa villet, saa anstrengt. Den gør ikke det paalidelige Indtryk, som det gør, der er groet op. Skal Guds Rige blive os en altid nærbærende Virkelighed, maa vi finde ud af, hvornaar det begynder; naar det begynder at gro. Naar-dar Begyndelsen? Begyndelsen fæste med det hjælpelese, med Barnet. Men over denne spæde Begyndelse lyfte en Kærlighed, som et Par levende, trofaste Ejne. Saadan som Fars og Mors Ejne var levende og trofaste; som Jesu Ejne i Evangeliet var levende og trofaste, da han tog Agterne i Navn.

Det var Guds Ejne, der særlig lyfte over os. Du fik et Mod med Gud. Du omvendte dig til Gud. Na, det er jo ikke sikkert, at du er kommet længere end til Modet, men lad mig antage det: og saa til Omvendelse. Men dette Mod, denne Omvendelse, var forberedt, længe før de kunne komme, det er for dig saa nye, var forberedt af Guds Kærlighed, for du slog Fjendene op. At erkende dette og at kunne takke for denne tidlige fødte Kærlighed, forener os i det dybeste af vor Sjæl med Gud; saa er vi Børn i Guds Rige.

Denne Guds Kærlighed er fæstet og slægtskædet til Raaden. Dette er ikke en træt, dogmatisk Sætning. Det er Virkelighed for den, der tænker sig om og ved, at Kristendom har haft en aldrig brudt Historie fra Pinsedag og indtil denne Dag. Jeg tror paa den hellige almindelige Kirke, og Kirken, vor gamle, erfarne Moder, har os hen til Gud i Raaden, og der blev vi modtaget, ikke med Mennefsord, men modtaget med Guds Ord, og disse Ord lagde os i Guds Arme. — For det var vel ikke en menneskelig Besigtigelse, Jesus evde de smaa Børn med hin Dag, Evangeliet beretter om?

Her er et Bøffested for din Tro. Her gror den.

Guad er Livet?

I et Foredrag af Højstoleforstander J. J. Naarevise, forekommer der til „Solbæk Amtst.“ følgende Affnit:

For en Del Aar siden stod der i et folkeligt Ugeblad: „Guad er Livet?“

Digteren havde sit Svar paa rede Haand: „Livet er et Under.“ Jeg forstod ham.

„Nej, det er en Kamp i Mørket,“ hævdede en Muldvarp, der netop havde faaet hovedet over Jordens Muldvarpens Svær var forklarligt.

„Jeg tror, det er en Udvikling,“ sagde en Hofentrop, og den udfoldede sine Blade til stor Fryd for en Sommerfugl, der hysede den og raabte: „Livet er Glæde!“ munnede er melankolsk Alne, der sløj forbi. „Jeg synes det kun er Slid og Slæb,“ klagede en Myre, der arbejdede sig frem med et Straa mange Gange større end den selv. Smørblomsten lo for at stjule sin Mangel paa Evne til at tænke. „I tager Fjæl,“ raabte Fruen, idet den sejlede gennem Luften paa sine majestætiske Binger. „Livet er Frihed og Styrke!“ „Livet er en Drøm,“ hvi-skede Bunden. Stilhed hviler over Land og By, og det var Daggry, da en enjom Videnstafsmænd slukkede sin Lampe og fukkede: „Livet er en Stole.“ „Det er et Mysterium,“ hvi-skede den nyfødte Morgenvind. Da steg Solen op i den østlige Horisont og freg solgte Træernes Løppe og bræmmede de lærte Stær med sin Guldglaas, og da den hysede den oppaagende Jord, klang det i stolt Harmoni udover Verden: „Livet paa Jorden er en Begyndelse!“ Og det sidste Ord dækker bedst, synes jeg. Livet paa Jord er en Begyndelse paa et langt, et evigt Tidsrum, en Begyndelse paa det, der kommer efter Livet her.

Og det er sandt, at Livet her er en Begyndelse paa en evig Tilværelse, saa maa vi da se at leve Livet saaledes, at Begyndelsen kan blive god; thi „godt begyndt er halv fuldendt.“

Men skal vi have godt begyndt paa den evige Tilværelse, saa maa eller om De vil under Opdragelse; eller om De vil under Opdragelse; thi det er Staberens Plan, at vi Mennesker, hans opperfte Skabninger, skal opdrages til at være istfærdige til at blive op-draget, draget op ad til ham. Vi skal opdrages for vor egen Skyld, for de Menneskers Skyld, vi lever iblandt, og for Herrens Skyld, at han kan faa, hvad hans er.

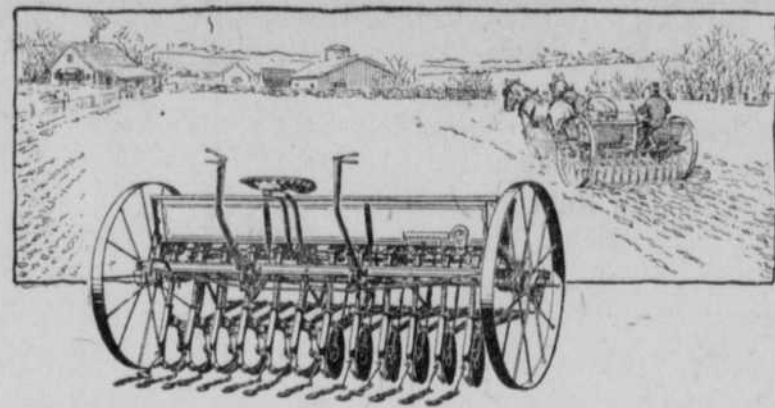
Om at lade sig hobmestret af Bibelen.

I en læseværdig Artikel i „For Kirke og Kultur“ om „Kritisk Fremstrid“ kommer den norske Pastor Christopher Bruun ind paa de mere Teologers Forhold til Skriften. De vil tænke selv, siger han. De vil gennemtænke Kristendommen ikke ud fra tidligere Tiders Livs-spørgsmaal, men fra vor egen Tid. Og mange af dem haaber da, at de kan vinde Nutidens dannede Mennesker ved at fæste det af Kristendommen bort, der støder dem mest. Paulus tør de godt modvige. Rige saa langt man før gif i aands-luende Bogstavtrældom, ligesaa langt slaar man nu over i tøjles-Løs Sløjfab. Vi har god Udflyt til at faa en Kristendom, som har friggjort sig baade for alt, der kan kaldes Tankeførs og Paradofs, og fra alt, som smager af Sellighedens Strænghed. Og med den tror man at skulle overvinde Verdens Gudsforagtelse! Og naar Sellighedens Strænghed er tilstrækkelig afdæmpet, da trænges man ikke længere til at vente paa den indfomne Kærlighed for at faa frugtningen for Gud drevet ud. Da gaar det af sig selv.

I Modfatning hertil skriver Christopher Bruun om sig selv: „I den smule fritteligt Tænkning jeg har kunnet give mig af med i mit Liv, har det adskillige Gange gaaet mig saadan, at jeg er kommet til helt andre Resultater end Paulus. Men da har jeg altid ment, at Grunden var den, at jeg havde tænkt galt, hvad der jo undertiden kan hænde os Mennesker. Jeg har i nok saa lange Tider tvivlet paa, at Kristendommen var sand. Men at Paulus vidste bedre Væstend end jeg paa, hvad Kristendom er for noget, det har jeg aldrig tvivlet paa. Og nu, da jeg har været Præst i mere end 20 Aar, tvivler jeg mindre paa det end nogen- sinde.“

Jeg tænker paa, hvad han sit udrettet i sit Liv, og paa hvad jeg har udrettet i mit. Og jeg ved virkelig ikke, hvor lille en Prøvelsel jeg skal faa mig selv ned til. Og jeg tænker paa de Vanskeligheder han havde at kæmpe med, han som brugte at arbejde med sine egne Svænder for at stætte sig det nødvendige til Livsophold. Og saa kan han endda sige idet han tager Farevel med en Menighed: „I ved det, at i tre Aar holdt jeg i fæ og Dag og Nat med at formane enhver af jer.“ Det var Sjælsorg! Jeg tænker paa, hvordan han kunde bede for sine Menigheder, og hvordan jeg kan. Han skriver til en af dem: Jeg taffer min Gud saa ofte jeg tænker paa eder, idet jeg altid, i hver min Ven, beder for eder alle med Glæde. Jeg tænker paa ham, som kunde vandre fra Land til Land „med Tegns og Undergerningers Kraft“, og paa hvorledes det maatte staa til med mig (og med somme tykke Professore). Jeg læser det 13de Kapitel i første Korinterbrev, denne Kærlighedens Højsang. Og jeg kan ikke sige det undrer mig, at han blev henrykt ind i den tredje Himmel og horte usigelige Ord.

Jeg tænker paa, hvad den Mand har maattet gennemgaa. Jeg har arbejdet mere end de andre, faaet flere Slag, været flere Gange i Jængsel, ofte i Dødsfare. Af Jøderne har jeg fem Gange faaet 40 Slag paa et nær, tre Gange er jeg hudstrøget af Bedningerne, en Gang stenet, tre Gange har jeg lidt Stikbrud, et Døgn har jeg været i Svæts Dyd. Ofte har jeg været paa Rejser, i Fære paa Floden, i Fære blandt Nøvere.“ En Professor, som for nogle Aar siden har gjort sig den Ulykke at gaa de samme Bejse som Paulus, giver en levende

For en bedre Kornavl.

Radsaaning sparer Sæd, fremmer Væksten og giver bedre Udbytte end nogen anden Sædmetode. Saa mange Farmere har allerede indset dette, at det spores stærkt i forøget Salg af vore EMPIRE JR., HOOSIER og KENTUCKY Saamaaskiner. Netop nu gælder det om at faa den størst mulige Afgrøde af Jorden, og det opnaas ved Brug af disse Maskiner.

Dersom De vil avle Korn og ikke bruger en EMPIRE JR., HOOSIER eller KENTUCKY Drills, saa taber De Penge, og Verden taber Korn. Køb den rette Maskine Deres egen handlende har den eller vil skaffe den til Dem.

Han vil ogsaa forklare Dem alle dens Fortrin, og hvorledes den skal behandles. Tal Sagen over med ham eller skriv direkte til os, og vi sender med Fornøjelse udførlige Oplysninger om EMPIRE JR., HOOSIER og KENTUCKY Drills, de Maskiner, der er de bedste for Dem at købe.

INTERNATIONAL HARVESTER COMPANY
CHICAGO, (Incorporated) U. S. A.
Champion—Deering—McCormick—Milwaukee
Osborne.

80 ACRES „Wild Land“ god Lerjord, let at rydde, tildels bevokset med Buske, ved Stat Vej, Poststrute, Telefon, 8½ Mil til livlig By. \$35 Acreen, Vilkaar der passer Køberne. 160 Acres god Lerjord der vil producere klimatiseret Kornsorter, indbefattet Græs og Kløver, det bedste i Landet, alt indhegnet og „Cross fenced“, 20 pløjet, 25 Eng, Resten Græsgange. Godt Behovseshus 24x26 Sidelange 14x14, Stald 60x60 og flere andre Bygninger, 12 Mil til Milaca, ved god Vej. \$3,000 til \$4,000 kontant. Resten paa lette Vilkaar. Hvis interesseret skriv efter nærmere Oplysninger til **Allen & Morneau, Milaca, Minn.**

Luthers christelige Betragtninger

Denne fortrinlige gamle Andagts- og Opbyggelsesbog med Læsestykker til hver Dag i Aaret udvalgte af Luthers samlede Skrifter, og som nu foreligger i nyt og særdeles tiltalende Udstyr, bør nu i Reformations-Festaaret finde Indgang i ethvert luthersk kristeligt Hjem, hvor den ikke allerede findes. Prisen er sat forholdsvis meget lavt, — nemlig til \$1.00. Partipris opgives paa Forlangende til Kolportører og Forhandlere.

DANISH LUTHERAN PUBLISHING HOUSE,
Blair, Nebr.

DANA COLLEGE

BLAIR, NEBRASKA.

Skoleaaret 1918—1919 begynder
1. Oktober.

Følgende Kursuser:

Akademisk To Aars College
Normal Forretningskursus
Pro-Seminarium for vordende
Præster
Musik.

Skriv efter Katalog.

L. A. LAURSEN.

Dansk luthersk Mission i Amerika

I TIDEN FØR 1884.

Af Prof. P. S. VIG.

Udgivet af Den forenede danske ev. luth. Kirke ved en Komite.

PRIS \$1.00.

Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.